

DÁ SA LÁSKA VYPOČÍTAT? ALEBO SPOJIL NESPOJITEĽNÉ OSUD?

KOLEGA Z PEKLA

IVICA ĐURICOVÁ

Ivica Ďuricová

KOLEGA Z PEKLA

Ona ho neznáša. On je (možno) ten pravý...

Ivica Ďuricová

KOLEGA Z PEKLA

Copyright © Ivica Ďuricová

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná mechanickým, fotografickým či elektronickým spôsobom, ani vo forme fonografickej nahrávky. Nemôže byť uložená v systéme rešerší, prenášaná alebo iným spôsobom kopírovaná na verejné alebo súkromné použitie, s výnimkou stručných citácií včlenených do článkov a recenzií bez predošlého písomného súhlasu autorky a vydavateľstva.

Všetky postavy v tejto knihe sú vymyslené a akákoľvek podobnosť so žijúcimi alebo nežijúcimi osobami je čisto náhodná.

Redakcia a jazyková korektúra: Andrea Vojtech

Dizajn obálky: Ľubomír Letko, štúdio Trendis, www.trendis.sk

Sadzba: Publico

Ilustrácia na obálke: Tina Minor, www.tinaminor.com

Viac informácií o knihe nájdete na:

www.ivicaduricova.com

V roku 2023 vydalo vydavateľstvo ADLERVIA PRESS

Adlervia s.r.o., Košeca

1. vydanie

ISBN PDF: 978-80-973797-9-7

ISBN EPUB: 978-80-69038-00-4

ISBN: MOBI: 978-80-69038-01-1

Venujem svojmu vnútornému dieťaťu a svojej vnútornej tínedžerke.

Pozrite sa, dokázali sme to... <3

1. kapitola

Vo svojich 33 rokoch som pochopila 3 veci:

1. Neviem žiť s mužom dlhšie ako niekoľko týždňov.
2. Neviem žiť s mužom v jednom byte.
3. Neviem žiť s mužom?

Aj keď posledné zistenie bolo stále s otáznikom, nemala som v pláne túto hypotézu v najbližšom období potvrdzovať či vyvracať. Stačil mi posledný pokus, ktorý mi urazene zbalil zubnú kefku aj všetky ostatné stopy mojej existencie z jeho bytu. A poslal mi ich kuriérom...

Ten mi zazvonil pri vchode o pol ôsmej ráno a hlas mal na takú nekresťanskú hodinu až príliš veselý: „Mám pre vás balíček. Pani Meravá?“

„Slečna,“ opravila som ho a narýchlo sa snažila vtesnať do svojich kanád. Cestou dolu po schodoch som premýšľala, či budem oslovenia kuriérov opravovať aj vtedy, keď budem mať šesťdesiat a stále budem single. Pretože určite budem.

„Tu mi to podpíšte... slečna.“ Na posledné slovo dal veľavýznamný dôraz. Prijemný chlapík v stredných rokoch si bez ostychu prezeral môj čierny župan s jednorožcami, kým ja som sa ospalo snažila trafiť sa do riadku s podpisom.

Keď sme dokončili účel nášho niekoľkokundového stretnutia, on mi odovzdal balíček a ja jemu podpísaný tablet. Otočila som sa na päte a bola si istá, že sa za mojím chrbtom potichu uškŕňa. Bolo mi to však jedno, aspoň som sa mu postarala o príjemné ráno. Prijemné ráno však určite nemal architekt Sebastien, ktorému práve prišla notifikácia, že jeho zásielka bola doručená.

Tak... a je to.

Koniec. Ďalší v poradí. Koľko ich už bolo? Nepočítala som ich, pretože som svoje známosti brala ako chvíľkové zastávky na ceste diaľkovým autobusom.

Moje dve najlepšie priateľky sa nevedeli dohodnúť, čo vlastne so mnou. Jedna výrazne fandila môjmu divokému životnému štýlu a ešte divokejšej garderóbe, druhá by všetky moje vybíjané kožené bundy a bordové rúže najradšej vyhodila von oknom a obliekla ma do kostýmu.

Ako sa na šéfkou oddelenia patrí, rozčúlila sa vždy. Karla už bola taká. Chcela pre mňa len to najlepšie, ale po svojom. Ona dosiahla úspech vďaka kostýmu, ja zrejme vďaka jeho absencii.

Zato Bo bola jej pravý opak. Naposledy mi priniesla ručne robenú nášivku na moju čiernu rifľovú bundu, na ktorej stálo *Geek Queen*. Kráľovná kockáčov. Presne to som bola.

Usmiala som sa sama pre seba a vzala do ruky telefón. Odfotila som dievčatám krabicu plnú

mojich vecí so Sebastienovou spätnou adresou a poslala im ju do spoločného četu s názvom *Banditky*. Pripojila som len jednoduchý komentár: „Tak, to by sme mali...“

Reakcie prišli takmer okamžite.

„Kedy to zapijeme?“ spýtala sa Bo so smajlíkom evokujúcim oslavy.

Karla poslala iba jedného smutného.

Ja som však smutná nebola. Ani trochu. Možno to vyznie zvláštne, ale niekedy som mala pocit, že mám miesto srdca ľadový kryhu. Snažila som sa, naozaj. Viem, ako to malo byť.

Stretnúť úžasného chlapa, začať s ním chodiť, dostať zásrubný prsteň, vziať sa, mať deti a žiť šťastne až do smrti. Mala som sa cítiť chybná pre to, že ja to tak nechcem?

Všetmožne som sa snažila napraviť to. Lenže... nemôžete donekonečna predstierať niečo, čo neexistuje. A so Sebastienom som iba dostatočne zavčasu prestala predstierať. V podstate sa mi uľavilo.

Krabicu som odsunula do kúta a rozhodla sa, že ju vybalím neskôr. Keď už som bola takto skoro hore, nastal čas všetok ten premárnený spánok zužitkovať. A tak som sa pobrala do kúpeľne, zhodila zo seba župan, obliekla si svoje zvyčajné čierne brnenie a nasledujúcich pätnásť minút som venovala precíznemu mejkapu, ktorý by sa hodil skôr na pódium rockového koncertu, než do práce. Lenže mne sa to takto páčilo. A môjmu šéfovi to bolo srdečne jedno.

Obula som si vybíjané kanady napriek tomu, že na dnes hlásili 30 stupňov. Do vlasov som si strčila veľké čierne slnečné okuliare, zhrabla mobil a kľúče a vybrala sa von.

Výhodou bývania v tomto dome boli tri kaviarne priamo na našej ulici. A tiež niekoľko zastávok hromadnej dopravy hneď za rohom. Vo veľkom meste bolo auto akurát tak na oštaru, a tak som všade chodila pešo. Aj dnes.

Hladná ako pes som kráčala za vytúženými raňajkami a prezerala si popri tom emaily. Zrazu ma vyrušila akási superotravná vyskakovacia reklama. Bola súčasťou článku, ktorý mi poslala moja najmenej obľúbená kolegyňa Annika.

„Doriti aj s tebou,“ frflala som, stále kráčajúc s hlavou sklonenou nad mobilom. Už-už som chcela automaticky stlačiť krížik a reklamu zrušiť, keď som si prečítala jej nadpis.

VYDÁŠ SA ZA CUDZINCA

„Čo do...“ hromžila som a snažila sa prísť na zdroj tohto nezmyslu. Išlo o akúsi astrologickú aplikáciu, ktorá na mňa cielila úplne nezmyselne. Horoskopy ma obchádzali obrovským oblúkom a nejaké predpovedanie budúcnosti už tobôž.

V snahe rýchlo zavrieť tento blud som omylom ťukla na podmanivý, neónovo ružový reklamný pútač s palmovými listami v pozadí a len čo sa otvorila domovská stránka aplikácie, ihneď som ju

náhlym ťuknutím poslala do ríše nikoho. V rovnakej sekunde som vošla do svojej obľúbenej kaviarne a rozhodla sa, že dnes si vezmem iba kávu a croissant so sebou.

Postavila som sa do radu pred pokladňou a kým som čakala, stále čítajúc emaily, vyrušila ma cudzia reč. Bola to angličtina.

„Pardon, môžem ešte poprosiť o radu? Už dosť meškám a Google mi veľmi nepomáha. Ktorým smerom je tu biznis centrum Apollo?“

Zdvihla som zrak od mobilu a zahľadela sa na široký chrbát predo mnou.

Čašníčka za pultom iba pokrčila plecami.

Apollo bolo nové, dostavali ho len pred pár týždňami. Ľudia si naň ešte nezvykli a vyzeralo to tak, že ani navigácie. Ja som ho však poznala, pretože bolo presne vedľa mojej práce.

Nezúčastnene som mladíkovi poklepala po ramene a plánovala mu ponúknuť pomoc. Pohľad naňho ma však zarazil. Bol až príliš pekný. Taký pekný, že to už vlastne pekné ani nebolo.

Bo by sa zbláznila od šťastia. Tieto typy milovala a volala ich cukríky. Ja som mala, povedzme, viac vyhranený vkus. Alebo, ako by povedala Karla, viac kockatý.

„Viem, kde je Apollo. Ak mi dáš tri minúty, kým mi spravia kávu, odprevaďím ťa tam,“ povedala som.

Fešáček sa usmial od ucha k uchu, evidentne zvyknutý na ženskú pozornosť.

„Osud mi praje hneď od rána,“ prehovoril podmanivým hlasom a žmurkol na mňa. „Môžem ťa za to pozvať na kávu?“

„Nie. Tu vo Viedni si my ženy kupujeme kávu samy,“ zotrela som ho po anglicky.

Dlháň sa uchechtol a pokrútil hlavou. Díval sa na mňa ako na zjavenie.

Ja som ho ignorovala. Zaplatila som, vzala si od čašníčky svoje raňajky a kávu so sebou, otočila sa a pobrala sa smerom k východu. Tesne pred dverami som zastala a hľadala za sebou vysokého krásavca, ktorý mi mal byť v päťách, no on miesto toho stále trčal pri pokladni a čakal nevedno na čo. Ani trochu som sa nesnažila skrývať svoju mrzutosť. „Nevravel si, že meškáš? Nemáme na to celý deň.“

Cudzinec s nemiznúcim úškrnom na perách sa konečne pohol mojim smerom.

2. kapitola

Apollo som zo svojej kancelárie videla ako na dlani.

Sadla som si za stôl, zapla počítač a kým sa predo mnou rozsvietilo niekoľko veľkých obrazoviek, vybalila som si prinesený croissant. S chuťou som ho prežúvala, zapíjala kávou a hľadela do okien novučického biznis centra oproti.

Premýšľala som, na ktoré poschodie asi išiel. To mi nestihol prezradiť. Vytáral mi však o sebe všetko ostatné. Chtiac-nechtiac som sa v duchu vrátila o pár minút dozadu na spoločnú cestu z kaviarne.

„Ahoj, ja som Leon Ivanovič,“ predstavil sa a vystrel ku mne ruku, len čo sme konečne vyšli z podniku.

Opätovala som mu pevný stisk. „Ivanovič?“ Prízvuk aj priezvisko smerovali niekam na Balkán.

„Som zo Záhrebu,“ potvrdil moje dohady, „ale už nejaký čas tam nežijem. Dost' cestujem po svete.“

„Mhm,“ pritakala som, hoci ma to veľmi nezaujímalo.

Krásavec zatiaľ čosi ťukal do telefónu a ja som vyvracala hlavu dohora, aby som si ho trochu obzrela. Bol neuveriteľne vysoký.

„Meriam 197, ak nad tým práve premýšľaš.“

„Viac ma zaujíma číslo tvojich topánok.“ Sarkastické poznámky sa mi priam samy drali na jazyk.

„46.“

„A obvod pásu a hrudníka.“

Keď sa fešáček nadýchol, že ide bez ostychu odpovedať, zastavila som ho: „Pomaly, modelingová hviezda.“

On sa šibalsky usmial a žmurkol na mňa. „Máš pozorné oko.“

Otočila som sa k nemu so skrivenou grimasou na tvári. „Ja som žartovala...“

„Ale ja nie.“

„Neverím ti.“ Takmer mi zabehla ranná káva, z ktorej som si práve usrkla.

Môj vysoký ranný sprievod znovu vybral z vrecka telefón, párkrát poťukal po displeji a vzápätí mi pred tvár otrčil svoj Instagram.

leon.ivan

500 tisíc sledovateľov

Fotky z prehliadkového móla a z fitnesscentra, na ktorých sa vynímali jeho vysekané svaly. Dost často aj kadejaké produkty. Ako to už v dnešnej dobe bývalo, zrejme bol nielen model, ale aj influencer. Pohľad na príliš veľa odhalenej pokožky ma neočakávane rozptýlil, a tak som si radšej znovu usrkla z kávy a nos schovala do pohára.

„Stačí ako dôkaz?“ spýtal sa s nevinným úsmevom na perách. Nebol arogantný a očividne ho moja nedôvera vôbec neurazila. Akoby bol na zlé zaobchádzanie z online sveta zvyknutý.

Znovu som sa naňho ukradomky pozrela a uvedomila si, že mal naozaj všetky predpoklady na to, aby sa živil svojím zjavom. Neplánovala som však klásť ďalšie otázky, pretože sa naša ranná prechádzka blížila ku koncu.

On to však nevedel, a tak pokračoval v rozhovore: „A čo tvoj Instagram?“

„Nemám.“

„Čo nemáš?“ Na moment sa zastavil a jeho žiarivo modré oči sa až nezdravo roztvorili.

„Instagram. Nemám Instagram.“

„Vážne? Nieкто ako ty dokáže v dnešnej dobe nemať Instagram?“

Zložil mi kompliment? Uškrnula som sa, no iba nepatrne. On to nepostrehol.

„Vážne,“ odvetila som.

„Ale prečo?“

Pokračovali sme v chôdzi, no jemu moja neprítomnosť na sociálnych sieťach nedala pokoj.

„Pretože pracujem tu,“ povedala som a zastala pred nenápadnou budovou našej firmy. Boli sme na mieste. Ja pred vchodom do jednej z najznámejších kyberbezpečnostných firiem v Európe a on len kúsok od nablýskanej novostavby s názvom Apollo.

Keď si tie svoje výrazné oči nadkryl dlaňou, aby mu do nich nesvietilo slnko a aby sa pokúsil zistiť, kde to vlastne pracujem, mala som opäť na chvíľku čas obzrieť si ho.

Mal na sebe akési čudné úzke nohavice, ktoré mu končili tesne nad členkami a odhaľovali opálenú pokožku hodnú Chorváta. Ponožky nemal, na nohách mal iba mokasíny. *Mokasíny!* Zrakom som sa presunula vyššie práve včas, keď sa nám znovu stretli pohľady. Zvyšok jeho výzoru bol znesiteľný, obtiahnuté tričko a športové sako.

„Nezabudol si si RayBany alebo tak?“ podpichovala som ho, kým dožmúril.

„Takže ty si niečo ako tajná agentka?“ Moju predchádzajúcu poznámku úplne ignoroval. Zrejme rozlúštil záhadu môjho pracoviska a prečítal si slogan *chránime svet pred neviditeľnými hrozbami*.

Zamyslela som sa. Odpoveď nebola ani áno, ani nie. O svojej práci som však príliš nemohla hovoriť. „To nie. Ale povedzme, že moje zamestnanie a sociálne siete sa dost vycludujú.“

Zdalo sa, že nerozumel. Akoby som hovorila o tom, že som plavkyňa, ale žijem na Sahare.

On si zrejme svoj život bez jeho online verzie nevedel predstaviť. Potvrdzoval to aj nasledujúci moment, keď do tretice vytiahol mobil a požiadal ma, aby som mu spravila fotku pred Apollom.

Zapózoval ako profesionál.

So smiechom som pokrútila hlavou, no uvedomila si, že ním aj naozaj bol. Leon sa zatváril trošku urazene, no keď si vzal mobil späť, pochválil moju fotku. Nasledovných pár sekúnd sa stal duchom neprítomný, pretože zrejme naťukával do mobilu popis k svojmu najnovšiemu postu.

Začala som sa bez slova vzdáľovať. Moja misia bola predsa dokončená a on mal zjavne na práci dôležitejšie veci.

„Hej, počkaj!“ zakričal za mnou po niekoľkých sekundách.

Otočila som sa. „Áno?“

Statný mladík pribehol za mnou a rozhodil rukami. „Ani sme sa nerozlúčili!“

„A?“ Spýtavý pohľad plný sarkazmu sponad papierového pohára s kávou musel hovoriť za všetko. „Si predsa v cieli cesty, Leon Ivanovič.“ Žmurkla som naňho a znovu sa otočila na odchod.

„Ale ja ani neviem tvoje meno!“

„A načo by ti bolo?“ Neotočila som sa, kráčala som ďalej.

„Nie je to spravodlivé. Ty vieš moje, ale ja tvoje nie.“

„Možno preto, že si celú cestu rozprával len ty?“ Posledný raz som sa otočila, uškrnula sa naňho, zdvihla obočie a otvorila si veľké ťažké dvere na historickej budove. Zmizla som za nimi a príliš pekný model ma viac nenasledoval.

Vo dverách výťahu som sa takmer zrazila s mojou najmenej obľúbenou kolegyňou, ktorá mala niekam veľmi naponáhlo. Ani som ju nestihla pozdraviť.

Keď som o pár poschodí vyššie za svojím stolom dožula sladký rožtek a dopila kávu, môj deň sa mohol začať. Leon aj jeho instagramové tehličky na bruchu ostanú už navždy späť iba s dnešným úsmevným ránom. Alebo som si to aspoň myslela.

3. kapitola

„Káva?“ napísala som do nášho spoločného četu.

Len čo som zamkla obrazovku, objavila sa na nej fotka mojej tmavovlasej kamarátky s čiernymi mandľovými očami. Svoje vietnamské korene by nezaprela, ani keby chcela. Bo odpísala ako prvá: „Čo tak radšej prosecco?“

„Prečo nie,“ odpovedala som aj so smejúcim sa emotikonom.

Našu nerozlučnú a národnostne nekonzistentnú trojicu dopĺňala moja obľúbená plavovlasá Holanďanka Karla. Tá o niečo neskôr napísala, že dnes nestíha, a tak sme sa s Bo asi o hodinu stretli v centre mesta len my dve.

Bo chcela vidieť západ slnka a s jej typickým nadšením pre objavovanie nových miest mi poslala screenshot reklamy na štýlový strešný bar. Naše kroky teda smerovali práve tam.

Keď sme sa konečne usadili, moja priateľka nám objednala fľašu bubliniek a začala sa vypytovať na Sebastiena. On bol však to posledné, o čom som sa dnes chcela rozprávať. Bola som unavená, môj výrazný mejkap už po celom dni nevyzeral najlepšie a jediné, na čo som mala náladu, bol úplne obyčajný rozhovor o všetkom a o ničom. To by sme však nemohli mať neželaného host'a.

„Si to ty?“ začula som z pravej strany hlas, ktorý ráno pri mne viedol takmer neprerušovaný monológ.

To snád' nie...

Bo do mňa vzrušene štuchla lakt'om. „Kto to je?“

„Nikto,“ odvetila som.

„Máte tu voľné?“ spýtal sa, keď podišiel celkom k nášmu stolu.

„Pravdaže.“

„Nie.“

Bo aj ja sme prehovorili súčasne, obe s rovnakým oduševnením. Ibaže ona s pozitívnym a ja s otráveným. Keď som sa na ňu so zdvihnutým obočím otočila, ona sa ani len nesnažila skryť iskričky vo svojich očiach. Presne som vedela, že tento typ by sa jej páčil a mala som pravdu.

Keď si votrelec, ignorujúc moju odpoveď, sadol na stoličku vedľa mňa, neostalo mi iné, iba ich predstaviť.

„Leon, toto je moja skvelá kamarátka Bo. Bo, toto je Leon Ivanović, jeho Instagram je leon.ivan, meria 197 centimetrov, veľkosť jeho nohy v týchto otrasných mokasínach je 46, pracuje ako model a na sociálnych sieťach ho sleduje pol milióna ľudí. Zabudla som na niečo?“

„Otrasných mokasínach?“ ohradil sa. „Stáli štyristo eur.“

„O to horšie,“ utrúsila som.

Bo sa na nás iba s údivom pozerala a sledovala slovný pingpong, ktorý prebiehal nasledujúcich niekoľko minút. Snažila som sa nášho nepozvaného host'a nenápadne vyhodit' od stola, no príliš sa mi nedarilo.

„Prečo si si zo všetkých barov vo Viedni musel vybrať práve tento?“ šomrala som.

„Hľadal som lokácie pre svoj blížiaci sa projekt a odporučili mi ho Google mapy,“ odvetil, akoby to bola tá najsamozrejmějšía vec na svete.

Porazene som si vzdychla a keď pekný votrelec nejavil známky pochopenia, vytiahla som posledný ženský tromf na odháňanie neželaných nápadníkov: „Čakáme na môjho priateľa, Leon. Takže teraz už naozaj choď.“

„Ale...“ začala Bo.

Ja som ju však pod stolom koplá ťažkou kanadou do členka. Nechcela som až tak silno, takže som na ňu vzápätí vrhla ospravedlňujúci pohľad.

Bo pochopila, a tak len potlačila bolestné syknutie a mlčala.

„Nemá priateľa, však?“ otočil sa Leon smerom k mojej kamarátke.

Z kajúcneho pohľadu sa stal výhražný.

Bo sa mi rozhodla vrátiť boľavý členok. Uškrnula sa a povedala: „Už nemá.“

Neznášam ťa, naznačila som nemo perami. V slovenčine. Pretože to bola reč, ktorou sme hovorili len my dve a on nie.

Bo mala na stredoeurópske pomery zvláštne meno a ešte zvláštnejší výzor, no bola Slovenka. Narodila sa v Bratislave, hoci obaja jej rodičia pochádzali z Vietnamu. Prist'ahovali sa do Európy ešte predtým, než sa narodil jej starší brat a už tu ostali. Bo hovorila plynule slovensky, vietnamsky, anglicky a teraz už aj nemecky, keďže študovala vo Viedni.

Spoznali sme sa na internetovom fóre, kde sa raz bezradná pýtala na pomoc so svojím počítačom. A vtedy spoznala mňa – Kráľovnú kockáčov, ako ma začala prezývať.

Teraz som však nebola Kráľovná kockáčov, ale skôr Kráľovná otrávenosti. Príliš pekný Leon pokračoval v rozhovore s mojou kamarátkou a ja som ostala sedieť pri stole ako piate kolo na voze.

O päť minút neskôr už mal chorvátsky model o jednu sledovateľku navyše a ja som si myslela, že mám o jeden problém menej. On sa páčil jej a myslela som, že aj ona jemu. Že ich nechám baviť sa ďalej a poberiem sa domov. Lenže keď som sa zdvihla s tým, že svoju časť zaplatím pri bare a s Bo sa uvidíme neskôr, on ma zastavil.

„Stále neviem tvoje meno.“

„Ty nevieš, ako sa volá?“ spýtala sa neveriacky Bo. Medzičasom už poznala príbeh našej rannej cesty k Apollu.

„Neviem.“ Pokrčil mohutnými plecami. Tiež sa postavil od stola, akoby mi to malo zabrániť v odchode. Musela som uznať, že jediná vec, ktorá mi na ňom naozaj imponovala, bola jeho výška.

Nebola som z tých najnižších a mužov, ku ktorým by som vyvracala krk smerom nahor, nechodilo po svete až tak veľa.

„Keby celý čas nerozprával len o sebe, možno by ho vedel.“ Otočila som sa smerom k Bo a snažila sa jej medzi riadkami naznačiť, že tento sebecký krásavec nestojí za jej úsilie. Iba čo jej zlomí srdce.

„Uzavrime stávkú. Ak uhádnem tvoje meno, môžem ťa odprevadiť domov. Revanšujem sa ti za tvoje ranné služby a tentokrát môžeš celý čas rozprávať ty.“

„Ďakujem, pán Google mapy, ale netreba.“

Bo vyprskla smiechom. Netušila som, čo ju tak pobavilo a ešte viac som sa zamračila.

Dobre vyzerajúci Chorvát už zasa hľadel do svojho telefónu, no pohľadom ponad obrazovku ma vyzýval na súboj.

Kamenný výraz naberal na intenzite. „Maximálne tak po zastávku. Vyhráš však asi tak pravdepodobne, akože ja zajtra poletím na Mesiac.“

„Dohodnuté,“ odvetil seabvedomo. „Bo, spravíš nám rozhodcu?“

Moja kamarátka nadšene súhlasila.

„Mám tri pokusy. Ak sa netrafím, sľubujem, že ma už nikdy viac neuvidíš.“

Blažene som sa usmiala a prikývla. Bola som si istá svojou blížiacou sa výhrou.

Leon sa však zatváril veľmi podobne. Zvádzali sme súboj intenzívnych pohľadov a ani jeden z nás nebol ochotný uhnúť prvý.

Bo nadšene zatlieskala. Toto nečakané večerné divadielko ju zrejme bavilo viac než prekrásny západ slnka, pre ktorý sme sem prišli.

„Jessica.“

Pretočila som očami.

„Monica.“ Tentokrát sa usmial. Akoby ma len skúšal.

„No? Čakám nejaké tretie klišé, nech to už máme za sebou.“

„Milica,“ zahlásil víťazoslávne a na jeho perách sa rozhostil spokojný úškrn, ktorým akoby vravel *a mám ťa*.

Na moment mnou trhlo. Nebola som zvyknutá počúvať celú verziu svojho mena. Žila som v zahraničí a písmenko C sa takmer všade vyslovovalo ako K. A ak som nechcela byť Milika, musela som svoje meno skrátiť. Všetci ma volali jednoducho len Míla. On však aj celú verziu môjho mena vyslovil správne. Bol predsa Chorvát, takže ovládal slovanskú výslovnosť.

„Ale ako?“ čudovala sa Bo.

Miesto odpovede nám obom ukázal našu spoločnú fotku na instagramovom profile Bo. Jedinú spoločnú fotku, ktorú som kedy Bo dovolila zavesiť na sociálne siete. Mám na nej vlasy cez tvár a na očiach okuliare ako legendárny vlasatý strýko Wednesday Adamsovej, takže ma vôbec nejde

spoznať.

Ak ma však raz niekto videl naživo a aj na tej fotografii, spojí si krátke vlnité vlasy pod uši, koženú bundu a meno s jednou osobou. Pod fotkou bol popis „moja najlepšia kamoška Milica konečne súhlasila, že môžem postnúť jej fotku“.

Sakra. Tušila som, že sa mi ten záber raz vypomstí a bolo to tak. Vždy to bolo tak! Lenže moje kamarátky nevnímali nástrahy sociálnych sietí tak, ako som ich kvôli svojej práci vnímala ja. Všetko bolo prepojené so všetkým a ak ste raz spadli dolu zajačou norou, už nebolo úniku.

V duchu som hromžila a Leon sa zatiaľ víťazoslávne uškrňal. Netušila som, prečo chcel tak veľmi so mnou tráviť čas, no predpokladala som, že som preňho nejaká hlúpa výzva. Ženy mu zrejme padali k nohám a ja som to nerobila. To v ňom asi prebúdza nejaký poondiaty inštinkt lovca.

„Ale iba po zastávku!“ Mračila som sa, no keď som zbadala, ako sa na mne vysokánsky Leon aj drobučka Bo dobre bavia, stisla som pery, aby som potlačila kútiky úst smerujúce nahor.

Bo na mňa potmehúdsky žmurkla a rozlúčila sa s nami.

Leon kráčal po mojom boku až k najbližšej zastávke. Ako sľúbil, nerozprával o sebe, ale kládol otázky. Kým sme čakali na môj spoj, stihol sa dozvedieť pár nepodstatných vecí.

Napríklad to, že veľkosť mojej topánky je 38, že v lodičkách ma nikdy v živote neuvidí a že ma vlastne neuvidí už nikdy, pretože mi práve prichádza autobus.

Príliš pekný model si odo mňa v poslednej chvíli vypýtal telefónne číslo, ja som mu však iba so škodoradosným úsmevom na perách zamávala spoza dverí, ktoré sa práve s výstražným zvukovým signálom zatvárali.

Tentokrát som bola už naozaj skalopevne presvedčená, že ho nikdy viac neuvidím. Osud o tom ale presvedčený nebol. Alebo to bolo niečo iné, čo sa dalo predvídať?

4. kapitola

Keď som o tri dni neskôr ráno v práci kráčala po chodbe s pohľadom upreným na tablet, takmer som dostala infarkt. Len-len, že som nenarazila do svojej neoblúbenej kolegyne Anniky a do...

„Leon?!“

Stál po jej boku a ja som premýšľala, či to náhodou nie je len zlý sen a či ešte nespím.

„To je ona? Tá, čo nám asi bude robiť problémy?“ spýtal sa s pohľadom upreným na šéfkou marketingového oddelenia.

V mojich očiach sa toto oddelenie malo obmedziť na písanie nezrozumiteľných tlačových správ, ktoré aj tak nik nečíta. Annika si však dlhodobo presadzovala niečo iné. Nervózne sa na mňa usmiala, no pozdrav vynechala.

„Milica,“ pozdravil ma miesto nej pekný Chorvát a vystrel ku mne ruku. Vracal sa do môjho života ako bumerang. Vždy, keď som ho vyhodila alebo sa mu otočila chrbtom, vrátil sa späť.

„Vy dvaja sa poznáte?“ Annika na mňa vyvalovala oči.

My dve sme sa príliš nemuseli, nie však preto, že by bola zlá osoba. Bola len jednoducho... príliš snaživá. Jej práci som nerozumela. Zavádzala u nás novoty, na ktoré nikto z nás kockáčov nebol zvyknutý. Nechceli sme sa zúčastňovať jej dní otvorených dverí pre novinárov, nechceli sme jej chystať dáta, z ktorých potom jej tím vytváral „rozumiteľný obsah pre verejnosť“ a už vôbec sme nechceli, aby bolo naše oddelenie prítomné na sociálnych siet'ach.

Lenže ona to chcela a očividne o svojej pravde presvedčila aj toho najvyššieho. Keď si nás pred dvoma mesiacmi zavolať do svojej kancelárie náš riaditeľ Heinrich Bernard, oznámil nám, že Annika má odteraz v aktivitách svojho oddelenia voľnú ruku. Vtedy som pochopila, že som prehrala 1:2.

Heinrich Bernard bol férový chlap. Nezaujímal ho nič iné, iba výsledky. Asi aj preto mu bolo jedno, že jeho kybernetickému oddeleniu šéfuje žena, navyše imigrantka a ešte aj s imidžom rockovej princeznej. Zaujímal ho len to, že som dobrá vo svojej práci. A to isté platilo pre Anniku.

Po celý ten čas som sa snažila tolerovať všetky jej pochybné nápady. Mala som len jednu jedinú podmienku – žiadne sociálne siete.

Ona tu však stála po boku s krásavcom, ktorého na Instagrame sledovalo pol milióna ľudí, a to mohlo znamenať jediné – sociálne siete.

„Áno, nanešťastie sa poznáme,“ odvetila som sucho.

Annika preskakovala očami zo mňa na Leona a nazad. On sa iba usmieval. Očividne bol so sebou viac než spokojný. Stále som netušila, čo robil na našej chodbe, no ani som to neplánovala zisťovať. Pokračovala som smerom na poradu do zasadačky, lenže oni dvaja tiež.